

РЕШЕНИЕ

№ 16155

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2253** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. Т. М. –П.– [населено място], [улица] , [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ - 1538513/03.02.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор – Е. В. С. в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б.3) гг) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя П. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач на автомобил, който е извършил нарушение на чл.182 ал.5 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че в деня на издаване на акта за установяване на административно нарушение е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ . Излага, че управляваният от нея автомобил е собственост на съпруга ѝ и не е знаела, че не е заплатена застраховката. Моли съда да отмени акта.

В съдебно заседание, редовно уведомена жалбоподателят М. М. се явява лично. Поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор – Е. В. С. в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, в представен по делото писмен отговор чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. К. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1538513/03.02.2026 г., издадена от мл.автоконтрольор – Е. В. С. в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, на основание чл. 171, т.1 б.3) гг) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя П. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач на автомобил, който е извършил нарушение на чл.182 ал.5 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че М. Т. на 03.02.2026 г. около 13:50 часа е управлявала в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. В. П., след като автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 28.10.2025 г. по чл.143 ал.10 от ЗДвП при уведомяване от Гаранционен фонд.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 4996710/03.02.2026 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 03.02.2026г. за автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. В. П. е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 02.02.2027г. включително.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и справка картон за нарушител/водач на М. Т. М. - П..

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12413/15.11.2024 г., както и Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта и противоречие с целта на закона.

На първо място изложената фактическа обстановка в оспорената заповед не кореспондира с посоченото нарушение по чл.182 ал.5 от ЗДвП.

Съгласно чл.182 ал.5 от ЗДвП при системно нарушение по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6, ал. 3, т. 6 наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в троен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок 6 месеца. Видно от цитираната разпоредба, същата е бланкетна и препраща към текста на ал.1, ал.2 и ал.3 от нормата, които са свързани с административни нарушения – превишаване на разрешената максимална скорост в населено място /ал.1/, в извън населено място /ал.2/ и контролиран участък от пътя / ал.3/.

Изложената фактическа обстановка не кореспондира с цитираната правна норма, а касае

извършено административно нарушение по чл.175 ал.3 от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Противоречието на изложените фактически обстоятелства и правната квалификация на извършеното нарушение е винаги съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

Видно от чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което обаче не съвпада с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.182 ал.5 от ЗДвП

Изложените фактически основания съответстват на чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателя е управлявала моторно превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича и от нея.

Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрацията на 28.10.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 03.02.2026 г., т.е. същият ден, в който е издадена и оспорената ЗПАМ, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.

Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ във връзка с настъпване на нови обстоятелства - сключена ЗГО и възстановяване на регистрацията на автомобила.

С оглед изложеното жалбата е основателна и оспорената заповед, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при противоречие на материалния закон и неговата цел следва да бъде отменена.

Жалбоподателят не претендира разности, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Т. М. –П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1538513/03.02.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор – Е. В. С. в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б.3) гг) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя П. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач на автомобил, който е извършил нарушение на чл.182 ал.5 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: